

[Forsvarsministeren.]

om en strategisk og geografisk rigtig placering af danske styrker udenfor landets grænser for opfyldt på forsvarlig måde.

Det har iøvrigt været både min og regeringens opfattelse, at det for forsvaret af Atlantpagtens nordregion og ikke mindst for forsvaret af selve Danmark må anses for ønskeligt, at den danske styrke i Tyskland kunne forøges fra foråret 1953. Man vil have set af det communiqué, der er udsendt fra mødet i går i det udenrigspolitiske nævn, at dette problem ved den lejlighed er blevet forelagt af mig, og der blev i går fra de forskellige repræsentanters side givet mig meddelelse om, at partierne hurtigt ville give et svar med hensyn til det problem, som jeg i går opstillede overfor det udenrigspolitiske nævn.

Det er derfor ikke muligt for mig at give et helt konkret svar på det af det ærede medlem rejste spørgsmål, forinden klarhed er tilvejebragt med hensyn til en eventuel udsendelse af et større eller mindre kontingent til det danske Tysklandskommando. I det øjeblik, en tilslutning måtte foreligge til det problem, som jeg forelagde i går, vil mit svar meget hurtigt kunne gives til de pågældende unge mennesker. På den anden side vil en nægtelse af at tiltræde det grundlag, der er skitseret, naturligvis medføre en kortvarig overvejelse af de alternative muligheder, der måtte bestå for en gennemførelse i et eller andet omfang af den 18 måneders tjenestetid også for hærens mandskab.

Johs. Christiansen: Idet jeg takker for det givne svar, skal jeg straks tilføje, at det var jo ikke meget tilfredsstillende, og det er navnlig ikke tilfredsstillende for de tusinder af unge mennesker, som går og venter på at få at vide, hvad de kan foretage sig, og hvad de ikke kan foretage sig i det øjeblik, de skal over i det civile liv igen.

Den højtærede minister siger, at der ikke har været tre fjerdingår til overvejelse af sagen, inden forhandlingerne i oktober og november fandt sted, men jeg kan ikke se rettere, end at der har været lejlighed til at drøfte denne sag på en sådan måde med alle

de myndigheder, som jeg forstod at ministeren har været i forbindelse med, at ministeren burde have klargjort overfor disse myndigheder, at forudsætningerne for gennemføreligheden af den 18 måneders tjenestetid her i landet ikke var tilstede og ikke ville kunne være tilstede indenfor en overskuelig tid. Hvis man med tilstrækkelig fasthed havde klargjort dette overfor disse myndigheder, måtte de formentlig have forstået det; så ville man have kunnet træffe sine dispositioner i forsvarsministeriet herudfra, og alle de unge værnepligtige, som det i særlig grad går ud over, kunne man lade forstå, at der ikke foreløbig blev tale om en 18 måneders tjenestetid.

Angående den udvej, ministeren antydede med hensyn til en udvidelse af Tysklandskommandoet, som tiden ikke tillader mig at komme nærmere ind på, må jeg sige, at det i mine øjne er den slettest mulige udvej, således som hele forholdet ligger. Men jeg må endnu en gang spørge ministeren, om han da ikke finder, at som forholdet stiller sig i dag, med mangel på de tre nødvendige ting, jeg nævnte, må man kunne sige, at der kan ikke foreløbig indføres en 18 måneders tjenestetid, og så give denne meddelelse ud, så de unge ved, hvad de har at rette sig efter. Jeg synes, alt andet er uforvarsligt overfor denne ungdom.

Formanden: Taletiden er udløbet.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Om forudsætningerne for tilsagnet om at indføre 18 måneders tjenestetid har jeg jo haft lejlighed til at give en redegørelse overfor det høje ting i fjor. Men jeg vil gerne til det ærede medlem sige, at i selve spørgsmålet om en afgørelse og et svar til de unge, der ligger inde i øjeblikket, er der, som jeg sagde før, i kraft af vort medlemsskab af NATO stillet Danmark et ganske bestemt spørgsmål, og det er ikke stillet for tre fjerdingår siden, men under en forhandling, der først er ført til ende i løbet af efteråret. Hele dette spørgsmål må vi naturligvis klare dels udfra det hensyn, vi har at tage til det fælleseuropæiske forsvar, dels udfra det